

Temps Pasqual - Quart diumenge

[Ac 4,8-12](#)

[1 Jn 3,1-2](#)

[Jn 10, 11-18](#)

Jesús és pastor Jesús era de l'ofici. Veu un ramat i tot seguit li coneix les penes. De vegades tenen pastors que només es pasturen a ells mateixos (Ez 34.2). En néixer va ser posat en una menjadora. I ens diu sant Mateu que recorria totes les viles i pobles, ensenyant a les sinagogues, anunciant la bona nova del Regne i guarint malalties i xacres de tota mena. En veure les multituds, se'n compadi, perquè estaven malmenades i abatudes, *com ovelles sense pastor* (Mt 9,35-36). Es compadia de tant patiment. En conseqüència, demanà pregària perquè fossin enviats més treballadors. Ell mateix n'escollí dotze i els envià a les ovelles perdudes d'Israel. Ara bé, ells també, com ovelles entre llops. També Moisès va sentir compassió en ser avisat del seu final i va demanar a Déu " que la comunitat del Senyor no sigui com ovelles sense pastor" (Nm 22,17). Li fou concedit triar i consagrar un successor, Josuè. Sant Marc afegeix a la triple iniciativa pastoral d'ensenyar, de guarir i d'enviar altres, la de donar menjar. En l'escena camperola de la multiplicació dels pans (Mc 6,34) ressona de ple el salm 23 on el pastor porta el ramat a prats deliciosos i el mena al repòs vora l'aigua. Para taula ell mateix i acull a la seva tenda l'ovella convertida en col·laboradora. Té aquest tarannà compassiu la pastoral de les nostres comunitats? **Jesús és pastor de condició divina** El "jo sóc" absolut del Déu que es manifesta a Moisès en el llibre de l'Èxode el recull onze vegades sant Joan en el seu evangeli i tres en l'Apocalipsi, reblant la condició divina de Jesús. Jo sóc la llum, el pa, la veritat, la resurrecció i la vida, el camí, el cep veritable, el messies, la porta de les ovelles, el bon pastor, el fill de Déu, el mestre i senyor, rei. La identitat entre Jesús i el Pare indicada per la força significativa del "jo sóc" li permet a sant Joan desgranar el coneixement de Jesús a la vegada que Jesús mateix va descrivint la manera de ser del Pare. Qui em coneix a mi, coneix el Pare, ens dirà repetidament, o bé, jo només faig el que veig que fa el Pare. Aquesta identitat divina porta a repassar la llarga història d'Israel, poble de pastors, considerant-la com la vida d'un ramat que té a Déu com a vertader Pastor. Així ho reconeix Jacob als seus 147 anys quan beneeix els fills de Josep, Efraïm i Manassés, bo i estant a punt de morir: "Que el Déu davant el qual han viscut sempre els meus pares, Abraham i Isaac, el Déu que ha estat el meu pastor des que existeixo fins al dia d'avui, l'àngel que m'ha alliberat de tot mal, beneeixi aquests nois". (Gn 49,15-16). El profeta Ezequiel aprofita la diatriba de Déu contra els mals pastors per descriure les seves actuacions delicadíssimes a favor de les ovelles: Jo mateix pasturaré les meves ovelles i jo mateix les duré a reposar. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. Buscaré l'ovella perduda, recolliré l'esgarriada, embenaré la que s'havia trencat la pota i restabliré la malalta, però apartaré l'ovella massa forta i massa grassa. Pasturaré amb justícia el meu ramat. I a vosaltres, ovelles meves, això us anuncia el Senyor, Déu sobirà: Mireu, jo jutjaré entre una ovella i una altra. .. Jo els donaré un sol pastor que les pasturi: el meu servent David. Ell les pasturarà, serà el seu pastor (Ez 34,15-17.23). Realment Jesús secunda el treball del seu Pare, procura en tot fer la seva voluntat i participa absolutament de l'alegria celestial que, deixant les 99 a la pleta, troba la que s'havia perdut. La comunitat eclesial esgarria o recull les ovelles perdudes? **Jesús és el bon pastor.** Sant Joan d'una manera enigmàtica fa comentar a Jesús que el Pare li ensenyarà coses més grans --Us ben asseguro que el Fill no pot fer res pel seu compte, fora d'allò que veu fer al Pare: allò que fa el Pare, ho fa igualment el Fill. El Pare estima el Fill i li mostra tot el que fa. I encara li mostrarà obres més grans que aquestes, i en quedareu meravellats (Jn 5,19). No sembla que es refereixi a la capacitat de judicar esmentada tot seguit i que tan meravellosament descriu sant Mateu, en separar les ovelles dels cabrits segons la pràctica de les obres de misericòrdia. La lliçó última i definitiva sembla que és donar la vida per amor. El bon pastor dóna la vida per les ovelles. Aquest és l'extrem de la seva solidaritat. A l'Hort de Getsemaní s'endevina aquesta congruència. Dues vegades pregunta Jesús a Judes i al seu escamot qui busquen. Dues vegades li diuen el nom, Jesús de Natzaret. Dóna la cara. Dues vegades respon "jo sóc" (Pere a casa de Caifàs tres vegades dirà "no sóc") i ple d'autoritat mana deixar marxar tots els seus. Comenta l'evangelista: s'havien de complir les paraules que Jesús havia dit: "Dels qui m'has donat no n'he perdut ni un de sol" (Jn 18,9). Sí, Jesús és el bon pastor perquè dóna la vida per les ovelles. Veu venir el llop i no abandona. Les coneix. Les estima. Atenció! Tal com el Pare el coneix a ell i l'estima, i a l'inrevés. No podem defugir la darrera pregunta: la comunitat eclesial donem la vida per les ovelles?

ETIQUETES

EZEQUIEL JACOB MOISÈS DIVINITAT DE JESÚS COMPASSIÓ PASTOR

OVELLA PERDUDA DONAR LA VIDA